Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindelig.
(1. Pet. 1, 24.)

GRUNDE FOR AT SIGE TAK.

Og du skal sige paa den Dag: Jeg vil takke dig, Herre! thi du har været vred paa mig, men din Vrede er afvendt, og du trøster mig (Es. 12, 1).

Har du lagt Mærke til, at naar du køber noget i en Butik, og du betaler derfor, saa siger Modtageren Tak! Selv om det er nok saa lidt, du betaler for.

Det er ikke alene en Høflighed, vedkommende viser; der er Grund for at takke; thi Købmanden eller Sælgeren skylder Køberne sin Fortjeneste. Hele hans Ophold beror paa, at han har Kunder.

Det var ikke ude af Orden, om der rigtig kom Tak ind i Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejdere. Abrejdsgiveren skylder Arbejderne sin Fortjeneste og Eksistens, og omvendt skylder Arbejderne Arbejdsgiverens Anbringelse af sin Kapital i Forretning deres Fortjeneste — gennem deres Arbejde.

Og saadan helt igennem Livet. Vi er afhængige af hverandre og skylder hverandre Tak.

Mærkeligt er det, at her i Landet, hvor der takkes saa meget i Forretningslivet, at det slet ikke er Skik at sige „Tak for Mad!"

Endnu eet Forhold blandt Mennesker skal vi nævne, hvor Tak ikke bør savnes, — det er i Børnenes Forhold til deres Forældre. Hvor skylder vi dog vore Forældre meget! Forældres Arbejde, maaske Slid og Slæb, deres Omsorg, maaske megen Bekymring og Nattevaagen, skylder et voksent Barn nærmest, hvad det er blevet til.

Men om det nu gælder i vi Menneskers Forhold til hverandre, saa gælder det i langt højere Grad i alle vores Forhold til Gud, som „lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader regne over retfærdige og uretfærdige," og som „giver Regn og frugtbare af Himmelen."

Paulus udtrykker sig saa fuldt angaaende vi Menneskers Taknemmelighedsgæld til Gud, at han siger, at vi skulde „altid sige vor Gud og Fader Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Navn" (Ef. 5, 20).

Dette er jo da saa fuldt sandt angaaende alle timelige Ting; thi hvis Gud ikke gav Regn og frugtbare Tider af Himmelen, saa blev der intet at handle med, intet at fortjene; saa blev der ingen Brug for hverken Kapital eller Arbejde, og saa var Forældres Arbejde og Omsorg for deres Børn forgæves.

Altsaa — paa samme Tid, som vi Menensker skylder hverandre Tak, saa maa alles vores Tak højere op, op til „alle gode Gavers Giver."

Men, der var eet, vi fortrinsvis tænkte paa ved at drage overanførte Vers frem, og det var, at der staar, at paa den Dag skal du (Israel) sige: „Jeg vil takke dig, Herre! thi du har været vred paa mig." Hører da Guds Vrede ogsaa med til det, vi skal takke Herren for?

Ja, den gør. Du kan se det i Forældres Forhold til Børn. De Forældre, der ikke verdes over deres Børns Synder og Unoder, de opdrager ikke gode Børn; de fortjener ikke størst Tak af Børnene.

Men Vreden har ikke sit Maal i sig selv. Vreden, den hellige Vrede, vender sig kun imod det Onde for at det gode skal faa Overmagt i Mennesket.

Det er jo det, her siges i Fortsættelsen: „men din Vrede er afvendt, og du trøster mig." Først naar Vreden er afvendt, kan vi skønne, at ogsaa den hørte med i Guds Opdragelse af sit Folk, saa de rigtig kan blive skikkede til at tage imod det Gode og den Herlighed, Gud har beredt for os.

EVANGELIET I DEN ROMERSKE VERDEN.

Af H. P. Hansen.

I.

Det er undertiden bleven gjort gældende, at den kristne Moral ikke er ny eller oprindelig, men at Østens Vismænd, de gamle Rabbier i Talmud, de græske Filosofer og de latinske Lovlærere har forud fremsat alle de moralske Forskrifter, der findes i Evangeliet.

Jeg skal ikke forsøge paa at gendrive denne Paastand, men blot bemærke, at det vilde være et stærkt a priori Bevis imod Evangeliets Sandhed, hvis Gud i saa mange Aarhundreder havde unddraget Menneskeslægtens mindste Lys over de store moralske Spørgsmaal om, hvad der er godt eller ondt, ret eller uret.

Jeg vil derimod gøre gældende, al den kristne Moral i Modsætning til alle andre moralske Systemer, hvor mange Sandhedsglimt de end kan eje, er fuldkommen i enhver Henseende.

Det kan siges om store Dele af Platos Moral i hans „Republic," at den meget ligner den kristne, men det er lige fuldt saa, at Antagelsen af hans moralske System vilde gøre hans ideale Republik til et Helvede. Han godkender flere af de værste Former af Last, tillader bl a. Drukkenskab ved Bakkusfesterne og anbefalede Ombringelsen af svagelige og vanskabte Børn. Og Zeno, Grundlæggeren af den stoiske Skole, betragter Selvmordet som et Privilegium, ja i visse Tilfælde som en Pligt, og han selv saa vel som flere af hans bedste Disciple fulgte ved deres Eksempel denne Lære.

Medens det om disse og andre moralske Systemer maa siges, at een eneste Plet ødelægger det hele, ligesom een eneste Flænge i Bunden af en Vandbeholder gør denne ubrugelig, saa er det ikke muligt i Evangeliets Moral at paavise eet eneste svagt Punkt, ingen Bagdøre, hvor det er muligt for nogen selv den mindste Uretfærdighed at trænge sig ind; den omfatter det hele Menneskeliv, baade offentligt og privat, baade udvortes og indvortes, ikke blot ved sine Forskrifter men lige saa fuldt ved Jesu Kristi Eksempel.

Og hvor mange etiske Forskrifter der end fandtes før ham, saa bevægede han alligevel Verdens etiske Vægtskaal paa en Maade, som ikke er set hverken før eller siden, og som giver den kristne Moral en uomtvistelig Førsterangsstilling blandt alle etiske Systemer.

Hvad vi kalder passive Dyder nød før Kristus kun ringe om overhovedet nogen Anseelse. De havde næppe nok respektable Navne. Det latinske Ord humilis betyder at kravle paa Jorden, og det tilsvarende græske Ord har en lignende Betydning. Kristendommen maatte samle sine bedste Ord op fra Sprogets Skarndynger og lade disse gennemgaa en Genfødelse i dens nye Brug af dem.

Men det er forøvrigt urigtigt at kalde disse Dyder passive, fordi de i deres fuldeste Udvikling og højeste Form er Udtryk for en sammentrængt og hærdet Karakterstyrke, der rækker langt ud over Dyder, som har mere udvortes Præg.

Disse tavse Dyder er paa deres stille Vej uendelig virksomme, ligesom de Kræfter i Naturen, der hvert Foraar lydløst smuldrer den frostbundne Jord, driver de grønne Spirer op af Jorden og sprænger Bladenes Hylstre og Blomsternes Knopper, ja uden mindste udvortes Magt ændrer hele Naturens Udseende.

Disse Dyder er de mest virksomme af moralske Kræfter.

Enhver stor Sag, ethvert virkeligt Fremskridt blev aldrig gennemført i Kraft af ydre Magt, selv om den ogsaa har været bragt i Anvendelse, men gjort muligt af saadanne Mennesker, der ikke skældte eller slog igen, men som bar Vidnesbyrd om det sande og rette med Tab paa Gods og Ære, i Baand og Lænker, ja selv indtil Døden.

Det er overflødigt at fremdrage Eksempler, saa længe Korset, Symbolet paa taalmodig Lidelse, uendelig Tilgivelse og uslukkelig Kærlighed, er den eneste Magt paa Jord, som aldrig har kendt til Nedgang eller Tilbagegang, men som fra første Øjeblik ustandselig er gaaet frem mod sit Maal, sejrende og til Sejr.

Det var disse stille Dyder, som skabte Hjemmet og derigennem omforme hele den gamle Verden.

Den kendte ikke til noget Hjem, fordi den ikke havde gaaet i Skole hos ham, der sagde: Lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet. Det græske og romerske Hushold var i bedste Tilfælde et Despoti, i værste et Anarki. Hustruen, Moderen havde aldrig sin hædrede Plads ved Mandens Side, ligesom heller ikke Børnene indtog en Stilling, der var Udtryk for deres Behov eller Ret.

Først da Menneskene lærte at erkende Sandheden af det Ord: Bærer hverandres Byrderog fuldkommer saaledes Kristi Lov, blev Hjemmet til en Virkelighed, et Sted, hvor den Aand hersker, som vi kender fra Ordet: Vær i eders Broderkærlighed hverandre inderligt hengivne, forekommer hverandre i at vise Ærbødighed.

Hvor denne Aand er til Huse, bliver dette et Hjem, fra hvis Arne udstrømmer disse smaa levende Strømme af Tilfredshed, Glæde, Lykke, Venlighed, der slynger sig om Livet i Hjemmet, saa vel i stille Stunder som under festlige Sammenkomster, og som naar de flyder sammen, danner en rig og mægtig Flod, der udøver en velsignelsesrig Indflydelse som ingen kan overskue, i alle Samfundets Kredse.

Evangeliets Moral bestod ikke i Opfyldelsen af en Række Forskrifter, men udsprang fra Hjertet som en indre Trang til at opfylde Kristi Ord og efterfølge hans Eksempel.

Som Oldtidens Vismænd havde deres karakteriserede Forskrift, som laa til Grund for deres System, saaledes som Thales' Ord: Kend dig selv, saa kender enhver det Svar, den store Mester gav Lovlæreren, der spurgte: Hvilket er det store Bud i Loven, og selv om Herrens Svar var hentet fra Jødernes hellige Skrifter, saa fik Ordet i hans Mund en altomfattende Betydning og et Eftertryk, som det ikke havde før: at Kærligheden til Gud omfatter og indeholder alle andre Dyder, og at uden den har disse Rod eller ægte Vækst. De vokser ogsaa kun frem som Frugter af Kærlighed til Gud. der giver dem Næring, ligesom de livgivende Safter fra Roden strømmer ind i alle Vintræets Grene og driver Druerne frem.

Synd er en Hydra med talrige Hoveder, men kun eet Hjerte. Man kan hugge Hoved efter Hoved af og nye vil stedse vokse frem end mere afskyelige. Det afgørende Slag maa rettes mod Hjertet, og har det først faaet sit Banesaar, saa vil Hovedernes Liv udslukkes efterhaanden, selv om der ogsaa maa rettes Slag mod dem enkeltvis. Det første Ord i Herrens Prædiken var: Omvender eder, og det var Nøgleordet i al hans Lære. Det var ogsaa Tanken, der laa bag hans Ord om de ceremonielle Tvætninger af Hænder og den udvendige Side af Bægre og Fade, medens der fra inden, fra Hjertet udgaar alt det, der gør Mennesket uernt.

Og som den kristne Moral skulde have sin Rod i Hjertet, maatte den faa en virksom Karakter.

De gamle Moralister forbød mere end de paabød. Hedningernes Moralforskrifter bestaar mere i Forbud end i positive Paabud saaledes f. Eks. Buddhismen. Man mindes ogsaa Ritualet i Ægyptens Dødebog, hvor der fortælles om de Prøver, Sjælene har at bestaa over for den hinsidige Dommer. Mennesker, der stilles for sin Dommer, som skal afgøre hans Skæbne, har lært at sige: Jeg har ikke øvet Vold, jeg har ikke begaaet Svig, jeg har ikke bedrevet Hor, ikke sværget falsk o.s.v. gennem en lang Liste af Synder, men alt af negativ Krakter.

Jesus ophævede ingenlunde den gamle Lovs: Du skal ikke, men han fuldkommer den ved Tilføjelse af den virksomme Godheds Dyder som f. Eks. i Bjergprædikenens Salighedsprisninger af Dyder, hvoraf ikke en eneste er negativ. De er meget mere end negativ, de er ikke fremstaaet ved Fraværelsen af Urenhed, Ubarmhjertihed, Hovmod, Strid, men snarere ved Fremelskelse af rene Tanker, Barhjertighedsgerninger, sagtmodig og ydmyg Færd og Fredsstiften.

De første Kristne maatte gennemgaa saa mange Trængsler i den hedenske Verden, at det ikke er at undres over, om den gamle kristne Litteratur faar Udseende af fortrinsvis at prise de passive Dyder som Taalmodighed i Lidelser, mandig Udholdenhed i Trængsler og Underkastelse, men det maa ingenlunde overses, at i Forfølgelsens trange Tider blev disse til virksomme Dyder, der lagde sig for Dagen i frygtløst Mod og den største Handlekraft, selv hos svage Kvinder, saa det ikke kun de andet end vække Hedningernes udelte Beundring.

Og alt dette havde sin Grund, ikke i menneskelig Visdom af nogen Art, men i Evangeliet om den korsfæstede og genopstandne Herre Jesus Kristus, hvis Disciple ikke blot forkyndte hans Ord, men ogsaa ved deres Liv lagde for Dagen, hvilken omskabende Kraft Evangeliet sad inde med. Og det Ord, de forkyndte, drejede sig ikke blot om, hvad Mesteren havde sagt, men først og fremmest om hans eget Liv, der var en Legemliggørelse af, hvad han selv lærte, saa han stedse kunde sige: Lærer af mig. Han lærer mere ved sit Liv end ved sine Ord. Markusevangeliet giver os kun faa af hans Taler og disse endda i meget afkortet Form. Men ikke des mindre er der ikke nogen Undervisning angaaende Liv og Lære, behandlet udførligere hos de andre tre Evangelister, som ikke fremgaar lige saa klart og stærkt i Maskus' sammentrængte Fremstilling af Jesu daglige Liv, hans Samtaler med Mennesker af forskellig Stand og Stilling, og hans Person, hvorom der stedse staar et Skær af det, der er vindende og overbevisende og som vækker Samvittighederne og opdrager til Retfærdighed.

I saa Henseende staar Jesus Kristus alene.

Og her staar vi tillige ved Kærnepunktet i den kristne Moral, der ikke blot besidder Leveregler og sædelige Forskrifter, men tillige kan henvise til deres Gennemførelse i Livet. Og det var især dette, der vakte den hedenske Verdens Beundring.

En kinesisk Legende fortæller, at det himmelske Riges tre store Religionslærere fra deres overjordiske Bolig med dyb Sorg saa paa Folkets sædelige Forfald og var fulde af Klager over, at deres hele Livsværk var mislykket. De vendte da tilbage til Jorden for at finde en Missionær, de kunde betro det Hverv at gennemføre en Reform. Paa deres Vandringer mødte de en gammel Mand, siddende som Vogter af en Kilde. Han talte saa vist og alvorligt om de Ting, der laa dem saa tungt paa Sinde, at de kom til den Overbevisning, at han var den rette Mand, de kunde betro det store Reformationsværk. Men da de foreslog ham at overtage det, svarede han: Det er kun den øverste Part af mig, som er Kød og Blod, den lavere Part er af Sten. Jeg kan nok tale om Dyd og gode Gerninger, men jeg kan ikke løfte mig fra mit Sæde og udføre nogen retfærdig Handling.

Dette Svar belyser den hjælpeløse Stilling, hvori selv det mest fuldkomne hedenske Moralsystem overlod sine Disciple. Denne moralske Udygtighed finder ogsaa Udtryk i de Ord, den romerske Forfatter Avid lægger Medea i Munden: Jeg ser og billiger det bedre, men følger det værre.

Den hedenske Verden opdagede snart, at Evangeliet ikke bestod i Ord, men i Kraft, og at dets Bekendere sad inde med en sædelig Kraft, som den ikke kendte, og som udøvede en gennemgribende Virkning, overalt hvor den lagde sig for Dagen, ikke blot i Hjemmet, men som jeg skal paavise i en følgende Artikel, efterhaanden ogsaa gjorde sig gældende i det offentlige Samfundslov og i den romerske Lovgivning.

FRA IOWA KREDS.

Iowa Kreds afholdt sit 16. Aarsmøde i Davenport, Iowa, i Dagene fra 10—12 September.

Mødet begyndte Fredag Formiddag Kl. 10,30 med Højmessegudstjeneste i Menighedens Kirke. Pastor H. P. Jensen, West Branch, prædikede udfra 5. Mosebog 1, 25—26. Kredsformanden, Pastor A. M. Nielsen, tjente ved Alteret.

Efter Gudstjenesten erklærede Kredsformanden Mødet for aabnet i den treenige Guds Navn og mindede os om Ordet Rom. 10, 12, hvor det hedder: „Gud er rig nok for alle dem, som paakalde ham."

Stedets Præst, Pastor W. C. Nielsen, bød velkommen paa egne og Menighedens Vegne og ønskede, at Mødet ikke alene maatte blive et Forretningsmøde men ogsaa et Missionsmøde Han henstillede til den enkelte at drive Mission under Mødet. Efter at Gudstjenesten var sluttet, samledes vi til Fællesspisning i et vel indrettet Lokale, som Menigheden havde lejet for Anledningen. Lad mig med det samme sige Vennerne i Davenport Tak for den Omhu og Gæstfrihed, som blev os bevist under Kredsmødet.

Efterdagsmødet begyndte med Afsyngelsen af Salmen Nr. 113 „Blomstre som en Rosengaard," hvorefter Kand. A. N. Skanderup oplæste Ef. 6, 10—22 og ledede i Bøn. Sekretæren overbragte Kredsmødet Hilsen fra Samfundets Formand, Pastor G. B. Christiansen, med 2. Kor. 9, 8: „Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, for at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigeligt til al god Gerning," og fra Pastor Erik Hansen, Moorhead, med Kol. 4, 1—2: „Værer vedholdende i Bønnen, idet I ere aarvaagne i den med Taksigelse, idet I tillige bede ogsaa for os, at Gud vil oplade os en Ordets Dør til at tale Kristi Hemmelighed for hvis Skyld jeg ogsaa er bunden."

Kerdsformanden oplæste derefter følgende Indberetning:

„Derfor, mine kære Brødre, bliver faste, ubevægelige, frugtbar altid i Herrens Gerning, vidende at eders Arbejde ikke er forgæves i Herren."

Om Guds Gerning synger Sangeren saa liflig:

„Hans Gerning kan ej hvile,
Ej standses kan hans Fjed,
Naar han vil til os ile
Med Hjælp og Bistand ned.

At være i Herrens Gerning har altid været anset som en sand Kristens største Lyst. At Arbejde i Herrens Vingaard er en særegen Gunst og Naade Gud beviser sine Børn. Naar han vil til os ile med Hjælp og Bistand ned, er det en Borgen for at vort Arbejde i Herren ikke er forgæves.

Det afsluttede Arbejdsaar har været paa det jævne. Hvad den ydre Ramme af Arbejde angaar, har der i vore Menigheder efter Sædvane været afholdt Gudstjenester, Missionsmøder, Ungdomsmøder og Søndagsskole. Hvor Nødvendigheden kræver, der har Arbejdet været øvet i begge Sprog — Dansk og Engelsk. Hvad det indre angaar — med Hensyn til Frugterne af Arbejdet, det vil vi helst overlade til Herren, der bedømmer det retfærdigt. Een Ting kan ikke undgaa vor Opmærksomhed — at det er vanskeligt for Gud at faa vor overfladiske og materialistiske Slægt i Tale. Men planter og vandrer vi, har vi Lov til at vendte, at Gud giver Vækst. Det er næppe nye Metoder og nye Veje, vi skal slaa ind paa for at afhjælpe de indre og ydre Mangler. Vi tror, at Korsets Ord ikke har tabt sin Kraft, ej heller er de gamle gode Stier — Bøn og Arbejd — bleven forældede, saa de trænger til Afløsning. Vi gør vor Gerning sukkende paa Grund af Vanskeligdernes Tryk, men dog særlig fordi vi mangler den aandelige Grøde i vort Kristusliv til at møde Tidens Krav. Mon det ikke vilde være paa sin Plads at faa en Række Helliggjørelsesmøder omkring i vor Kreds? Mon Guds Folk ikke trænger til det? Mon ikke Kristuslivet i vore Menigheder kræver det?

Tilgang af nye Arbejdere i Kredsen:

Pastor N. C. Carlsen, Milltown, Wis., er flyttet til Royal; Pastor H. Berthelsen, Omaha, til Rolfe og Calender; A. P. Hansen, Fresno, Calif., til Council Bluffs; Pastor H. P. Jensen, Minden, til West Branch; Pastor Kr. Anker, Lincoln, Nebr., har taget Ophold i Elk Horn. Vi byder disse Præstebrødre Velkommen iblandt os!

Omflytning indenfor Kredsen:

Pastor I. Gertsen, Council Bluffs, er flyttet til Spencer, Pastor E. Hansen, Moorhead, har opsagt sin Gerning der og er for Tiden uden Kald. Pastor J. K. Jensen, Standard, Canada, har modtaget Kald fra Menigheden i Moorhead og agter at tiltræde sin nye Virksomhed i Løbet af Oktober.

Flyttet fra Kredsen er Pastor N. C. Clemmensen, West Branch, til Chicago; Pastor C. C. Kloth, Elk Horn, til Westbrook, Me.; Pastor N. J. Bing, Racine, Wis., har modtaget Kald fra Menigheden i Elk Horn og agter at tiltræde sin Gerning i Løbet af September.

Kredsmissionen:

Her tænkes særlig paa de Virksomheder, som Kredsen finansielt støtter. De Virksomheder, som Kredsen i en Aarrække

CUNARD
ANCHOR
ANCHOR-DONALDSON

Tilbring Julen

i Gamlelandet. Gør Arrangement for Deres Tur med et af disse storslagne Dampskibe

AQUITANIA 47,000 Ton.. MAURETANIA 32,000 Ton

IMPERATOR 52,000 Ton.

Kaiserin Augusta Victoria 25,000 Ton.

CARMANIA CARONIA 20,000 Ton.

JULE EXCURSIONER TIL SVERIGE, NORGE OG DANMARK.

IMPERATOR — 18. November
K. A. VICTORIA — 18. November
VASARI — — 20. November
CARMANIA — — 20. November
CASSANDRA (fra Portland) 20.Nov.
AQUITANIA — — 23. November
CARONIA — 25. November
SAXONIA — 9. December
SATURNIA (fra Portland) 9. Dec.
COLUMBIA — — 11. December
AQUITANIA — — 14. December

Vi har Kahytsplads for to, fire eller seks Personer med enhver Bekvemmelighed, som findes paa Søen.

Sikre Dem Plads tidlig. Veksler og Money Orders til lav Kurs betalbar i de skandinaviske Lande.

For nærmere Underretning skriv eller kom til Deres Lokalagent eller til

KOMPAGNIETS KONTORER
CUNARD BUILDING,
S. W. Hj. Dearborn og Randolph Sts.
Telefon Central 2050. CHICAGO, ILL.
Norsk og Dansk tales.